

tertulia on passa les vesprades en la nostra població. Cada any, en arribar a la nostra vila, de seguida tothom se n'assabenta i en acomiadar-s'en, a les acaballes de l'estiu, a ningú passa desapercebuda la seva absència. Es que la personalitat d'en Rusiñol és d'una faisó, que omple a tot arreu on ella es troba i, en absentar-se, deixa un buit que difícilment ningú més pot omplonar.

Des de un altre punt d'obrir, es descollant la personalitat d'en Rusiñol per als arbucienes. En Rusiñol, amb son pinzell d'artista, ha plasmat damunt del llenç, com cap més ha sabut fer-ho, les bel·leses del nostre fonda i les ha donades a conèixer amb els quadros que ha infantat la seva inspiració. L'incomparable parc Badés, de formosor no parionada, que n'és l'embadaliment dels visitants, també n'ha sigut, durant uns anys, el marc on s'hi ha esplaïat la fantasia d'en Rusiñol, i mercé a les seves pintures, la xamosia del parc s'es donada a conèixer en molts llocs que potser mai n'haurien hagut esment. En Santiago Rusiñol n'ha sigut el plasmador de les bel·leses més positives de la nostra fonda. Pocs arbucienes hi hauran que hagin donat tan renom a la nostra vila com ell. Es per això que, malgrat no haver sigut Arbucies el bressol de la seva naixença, el conceptuem un arbucienec de cor i en donar-li un adéu-siau d'acomiadament, ens plau remerciar-li la seva obra dient-li: A reveure.

FLIST

A la Salut

Atalaiant la xamosa comarca de Collsacabra, a l'aguait de la riallera poblacioneta de Sant Feliu, besada per les aigües joguineres del Pallarols, s'hi enlaira majestuós damunt d'una roureda centenària, el formós santuari de la Mare de Déu de la Salut. Bo i tenint l'història ben novella en comparança d'altres santuaris que en són joia de les muntanyes gironines, ha aconseguit un renom que potser l'ha posat a la davantera dels altres. La seva escaienta posició topogràfica, des de on hom esguarda un dels panorames més bells que pot imaginar-se, i el reposar-hi la Verge, que ho trià per Casal, per tal d'extendre des del cimall d'aquella muntanya son mantell amorós damunt dels llits on hi jauen apesarat els malalts, fan que, cada any passin per aquell santuari una vintena de milers de visitants.

Una prometença a la Verge de la Salut ens hi portà, l'endemà de l'Aplec de la Capella. El moment no podia ésser més oportú. Els nostres cors, amarats de pregon entusiasme i de la tendresa cospada en la diada de la Verge de la Pietat, pujaren cofois cap al Santuari de la Salut. De bon matinet, malgrat la recança de deixar els llençols i l'ensopiment que s'arrapa a les parpelles, la joia es palesava en tots els ulls. La Pietat donà per acabats tots els preparatius i, moguent-se com musteles, en Cinto i la Pepeta, en Ramon, la Maria, la Pietat i el